

Križ stare mamice.

Na ravnem polju, kjer Triglav stoji,
kjer Save bistre val šumi,
stoji vasica s cerkvico;
tam so imeli vnuki staro mamico.

Doma živila sama stara mamica,
od starosti že sključena,
vsi vnuki šli so v širni svet,
in ona jih ni videla že dolgo let.

Prišel pa je poziv iz Dunaja,
poziv cesarja samega,
da vsi na vojsko morajo,
oditi vsi, da domovino branijo.

Ko so začuli vnuki ta oglas,
vrnili so se v rodno vas,
da zadnjikrat slovo vzemó
od stare mamice, še preden v boj gredó.

Vesela pač je stara mamica,
ko vnuke vidi spet doma . . . ;
a solza sine ji z oči,
ko to premisli: v vojsko bodo šli.

Že drugi dan jemali so slovo —
kako je bilo vsem hudo,
a najbolj stari mamici,
solze zalivale so ji oči.

»Ne jokajte, oh, stara mamica,
če Bog dá, kmalu spet doma
vsi štirje bodemo pri vas,
a vi molíte, stara mamica, za nas!«

Prekrižala je vnuke ljubljene,
jim dala molke žegnane,
jih pokropila žalostna,
ostala je doma le sama stara mamica.

A stara mamica močno zboli
in ni minulo mesec dni —
umre. Oh, stara mamica
več nikdar vnukov ne boš videla!

In ko se se vrnili vnuki vsi
iz vojske, so na grob prišli.
Na grobu stare mamice
molili so — točili so solze.

Postavili na grob so križ lesen.
On lep je kakor drug noben.
Stoji čez druge križe vse —
to križ je stare mamice.

Franjo Lovšin.

